

benhavns største Trappebygning eller ej bliver et Spørgsmaal, som først kommer i anden Række. Skulde man nu lidt nærmere omtale Forholdene ved denne Bygning, kan man følge den daværende Minister og først tale om Pladsen. Det maa kunne forventes, naar en saa betydelig Kunstmuseumsbygning rejstes, at der saa ikke alene bliver Plads til den Malerisamling, som da eksisterer, men ogsaa til de Forøgelser, der komme til Aar efter Aar. En saadan Bygning maa kunne rumme de Malerier, som komme til i Løbet af en Menneskealder eller to. Det kan dog ikke være Meningen at bygge en saa betydelig Bygning hyppigere end hvert 50de Aar. Hensynet til Pladsen maa tages med i Betragtning, men dette er nu langt fra slet. Der er i Bygningen overhovedet slet ikke Plads til Forøgelser. Der er ikke en Gang Plads til en Malerisamling af den Størrelse, vi havde, den Gang Planen til Bygningen blev udkastet. Man har for at saa Malerierne anbragte maattet udfylde en Del Malerier. Nogle har man sendt til Provindsmuseerne, nogle har man vel jagtens bortmaagaafneret. Jeg vil aldeles ikke paastaa, at disse Udfyldelser have forringet Samlingens kunstneriske Værdi, men jeg vil blot paastaa, at der i Bygningen ingen Plads er til en Samling af den Størrelse, som vi den Gang besadde, og endnu mindre til Forøgelser; man maa tage fat paa en Ombygning. Der findes, som det høje Ting ved, i Bygningen en Festsal. Det skulde nu ganske vist synes noget overflødig at have Festsal i et Museum, thi ved de Lejligheder, hvor der er Tale om at benytte en saadan, kunde den ypperlige, store, dekorative Trappegang nok finde Anvendelse. Men nu findes Festsalen, og Festsalen har vel ikke været billig at bygge. Denne Sal maa man inndele i Rum og søge at behænge dem saa godt som muligt med Malerier. Endvidere bliver man aldeles nødt til at flytte den danske Skulptursamling ned fra 1ste Sal til Stuen. Man kan jo synes, at det kan være ligeaaldigt, om Skulptursamlingen staar paa 1ste Sal eller i Stuen, og det er det jo ganske vist ogsaa, men Sagen er den, at Vokalet i Stueetagen er beregnet til Udstøbningsmuseet, og hvis Skulptursamlingen flyttes til disse Lokaler, vil den optage Halvdelen af Pladsen, hvilket med andre Ord vil sige, at den forhindrer Udstøbningsmuseets Oprettelse. Saaledes er det med Pladsforholdene i Djebliffet. — Gaar man nu over til at se paa Fugtighedsforholdene, vil jeg bede Tingets ærede Medlemmer at gaa derud en Gang. De ville da finde en stor, lang Sal, hvor

der paa den øverste Halvdel af den ene Væg findes Binduer, medens den nederste Halvdel ligger i Mørke og derfor ikke er behængt med Malerier. Det viser sig der, at Malingen er laaet fuldstændig fra i store, fugtige, hvide Skjolder, og hvis man af Uforsigtighed kommer til at læne sig op ad Væggen, vil man saa sit Tøj ødelagt. Man behøver ikke en Gang selv at gøre dette Eksperiment, det hænder nemlig hyppig deroppe, at besøgende, som ikke ere forsigtige, saa deres Tøj grundigt tilsmudset. Sagen er den, hvad jeg senere skal komme til, at man er nødt til at læne sig til Væggen, idet det ellers ikke er muligt at saa en tilstrækkelig Afstand til at se Malerierne. Det er disse to Punkter, som særlig ere bleve fremdragne af Autoriteterne: Pladsen og Fugtighedsforholdene, og Tingets Medlemmer ville saa kunne tænke sig, hvorledes det gaar med de andre Punkter, paa hvilke Autoriteterne ikke have haft deres Opmærksomhed særlig henvendt. For at kunne forstaa, hvad jeg her vil fremdrage, vil jeg bede Dem et Djebliff tænke paa Bygningens Grundplan. Denne viser først et meget stort Rum til Trappegang og endvidere to store Gaardsrum, som ligge midt i Bygningen til ingen Verdens Nytte, det vil altsaa sige, at der er tre unyttige Rum anbragt paa den allerbedste Plads. Omkring disse tre Rum strækker sig en dobbelt Væg, hvor Afstanden mellem de to Vægge snart kun er 10 Alen, saa at de danne lange mørke Gange, og snart udvider sig saaledes, at de danne Værelser eller Sale. Men Kernen eller Hjertet i Bygningen er de to store unyttige Gaardsrum og saa Kjøbenhavns største Trappegang. Hvis man gaar ind i disse lange Gange, vil det vise sig, at de kun have en Dybde af 10 Alen, og denne Dybde er ganske utilstrækkelig, da det ikke er muligt at saa den tilstrækkelige Afstand til at kunne se Billederne. Og det er fedeligt, da det slet ikke behøvede at være Tilfældet; thi hvis Arkitekten blot havde taget noget af den unyttige Gaardsplads til, vilde han have faaet rigelig Plads til at gøre Værelserne saa dybe, at der virkelig blev Mulighed for at se Kunstværkerne paa Væggen i tilstrækkelig Afstand. Foruden Pladsen er der en anden Ting, som dog er af ret stor Betydning for et Kunstmuseum, nemlig Lyset og Lysforholdene, og i Konfurrenceplanerne blev der ogsaa taget særligt Hensyn til Lysforholdene. Men hvis man nu vil gaa op paa 1ste Sal i Værelserne saa vel mod Nord som mod Syd, vil man finde, at Bagvæggen der næsten ikke kan bruges. Billederne maa hænge meget skraat der, med vistnok over 30° Hældning til Væggen; men desuagtet